

Francis Fukuyamas ”Historiens afslutning...”

Fra Wikipedia, den frie encyklopædi:

Francis Fukuyama (født 27. oktober 1952 i Chicago) er en amerikansk forfatter og professor ved Johns Hopkins University.

Fukuyama er bedst kendt for sit kontroversielle værk *The End of History and the Last Man* (*Historiens afslutning og det sidste menneske*) hvor han hævder at historien som en kamp mellem ideologier er slut efter afslutningen af Den kolde krig med kommunismen og Sovjetunionens fald. I denne argumenterer han for at historien som en ideologiernes kamp har nået sin endestation, med den kolde krigs afslutning og herved den endelige sejr til det liberale demokrati. Altså mente Fukuyama at USA står som sejrherre i verden og at det politiske billede er stabilt.

Fra http://www.historie-online.dk/nyt/bogfeature/inf_historiensafslutning.htm:

Bogen blev skrevet i en slags politisk beruselse over kommunismens og andre totalitære staters totale sammenbrud: ”Som menneskeheden nærmer sig årtusindets afslutning, har den dobbelte krise i de autoritære og socialistiske planøkonomier kun ladet én potentiel universel ideologi tilbage på slagmarken: det liberale demokrati, doktrinen om individuel frihed og folkets suverænitæt” (p. 75-76). Intet andet alternativ syntes realistisk. Liberalismen, demokratiet og markedsøkonomien havde endegyldigt vist sin overlegenhed over for alle andre samfundsformer, og alt pegede på, at denne tilstand kunne betragtes som det sidste og højeste stadie i den historiske udvikling: ”Ved historiens afslutning er der ikke nogen seriøse ideologiske konkurrenter tilbage til det liberale demokrati [...] nu ser det ud til – uden for den islamiske verden – at være almindelig tilslutning til det liberale demokratis påstand om at være den mest rationelle regeringsform, det vil sige den stat der bedst muligt udmønter enten det rationelle begær eller den rationelle anerkendelse i praksis” (p. 263). Samfund, der er nået frem til det liberale demokratiske niveau, bliver af Fukuyama kaldt ”post-historiske”, fordi at de definitivt er nået frem til den mest udviklede måde at indrette samfundet på, mens de samfund, der endnu mangler at nå frem til den liberale demokratiske styreform kaldes ”historiske”, da de fortsat mangler en historisk udvikling for at nå frem til det højest opnåelige.

Fra Wikipedia, den frie encyklopædi:

Argumenter for Fukuyamas teori

- i år 1900 fandtes der ikke en eneste frit demokrati i verden. I dag er 120 (62 %) af verdens 192 lande demokratiske. Den demokratiske freds teori siger at der er statistisk bevis på at demokrati mindsker systematisk vold som interne og eksterne krige samt konflikter. Dette underbygger Fukuyamas teori om at det er slut på de store internationale krige.

- ved afslutningen af den kolde krig var der et stort fald i krige mellem land, etniske krige, revolutionskrige samt antallet af flygtninge.